

2025. március 10. hétfő

Áldott az Úr! Napról-napra gondot visel rólunk szabadító Istenünk. (Zsoltár 68,20)

Mt 21,28-32: „Mit gondoltok? Egy embernek két fia volt. Elment az elsőhöz és így szólt: *fiam, menj ki ma dolgozni a szőlőbe. Megyek uram, felelte, de nem ment ki. Elment a másikhoz és őt is megkérte. Nem megyek, felelte, később azonban megbánta és kiment. Melyik teljesítette a kettő közül atyja akaratát?*” „A második”, válaszolták. Erre Jézus így szólt hozzájuk: „Bizony mondom nektek: a vámosok és az utcanők megelőznek titeket Isten országában. Eljött ugyanis hozzátok János, hogy az igazság útjára vezessen, de nem hittetek neki. A vámosok és az utcanők hittek neki. Ti azonban ennek láttára sem tértetek meg és nem hittetek.”

Igehirdetés: A pénteki párbeszéd folytatódik a mai igeszakaszban. Jézus ugyanis nem hagyja annyiban, hanem tesz még egy lépést a főpapokért és a vénekért. A tükör, amit eléjük tart meglehetősen konkrét kritikát fogalmaz meg. A főpapok és a vének az a fiú, aki igent mond, de nem megy ki dolgozni a szőlőbe. A vámosokat és utcanőket, akik megtérnek a másik fiú szimbolizálja. Ez idáig kerek és egyszerű, csak nem érdemes itt megállni.

A szőlőben dolgozni, ez a kép többször jött már elénk, legutóbb az „igazságtalan” szőlősgazda képében, de holnap is a szőlőskert képével fog tanítani minket Jézus. A példabeszédbeli ember, a szőlő tulajdonosa az Isten. A szőlőben dolgozni azt jelenti, hogy Isten országáért tevékenykedni, élni. Néha nehéz, fárasztó, de értelmes és valódi élet. Amikor valódi célokért valódi energiát befektetve dolgozunk és élünk.

A példabeszédbeli első fiú kötelességtudatból igent mond, de nem megy ki. Nem tudjuk meg, hogy miért: nem érdekelte, fáradt volt, más dolog jobban lekötötte? Ki tudja? A lényeg azonban, hogy nem látta meg a lehetőséget abban amit Isten rábízott. Vagy azt gondolta, hogy ráér, van most fontosabb, vagy ha nem is fontosabb, de sürgősebb, és mint tudjuk a sürgős sokszor kiszorítja a fontosat. A másik fiú először nemet mond, megint szűkszavú a példabeszéd, nem mondja az okokat, de aztán megbánja ezt és elindul, és eljut a szőlőbe. Ez a megállás különbözteti meg őket, a megbánás pillanata vagy folyamata. Az első fiú igent mond és nem érzi, hogy meg kéne bánni valamit, hiszen ő már igent mondott. De ezzel hazudik magának és Istennek is. Hiszen Ő maga nincs ott az igen-je mögött. A második fiú önazonos, és képes az önreflexióra. Megáll és megkérdezi magától: OK vagyok? Jó helyen vagyok? Jó felé megy az életem? És amikor megállapítja, hogy nem, akkor visszatér a meghívásra és elindul.

A nagyböjt pontosan ezt a megállást kínálja fel nekünk. Azt a megállást, aminek a segítségével a második fiú célba ér, és aminek a hiánya az első fiút eltéríti a valódi céltól. Megállás nélkül, végig rohanva az életünket senki és semmi nem tud minket megállítani az önpusztításban és sokszor mások pusztításában sem. Olyanok leszünk, mint a kiselefant a porcelánboltban, a legnagyobb jó szándékkal törünk-zúzunk. Azt hisszük, hogy jobbak vagyunk másnál, mert itt ülünk vagy állunk, hallgatjuk a hívást, de a nap elmegy és mi nem jutunk el a szőlőig, mert éppen TZ van, edzés van, a gyerekért kell rohanni, dogát kell írni/javítani, szervezünk, nyüzsgünk. És éppen az marad ki, ami a legfontosabb.

Miért böjtölj? Pénteken azt mondtam azért, hogy ne legyél olyan, mint itt a főpapok és a vének. Most azt mondom, azért, hogy megállj egy kicsit, nézd meg hol vagy és juss el a szőlőbe minden nap, vagyis legyen élő és valóságos kapcsolatod önmagaddal, a másikkal és Istennel. Imádkozz szeress, bocsáss meg, keresd az utat, amit Ő mutat neked, ami a valódi életre vezet. Ezért mondunk le erről vagy arról, ezért egyszerűsítjük le az életünket, hogy eljussunk a lényegig! *A böjt egy módja annak, hogy lecsendesítsük a vágyainkat azáltal, hogy nem reagálunk rájuk azonnal, így a legmélyebb vágyainknak lesz lehetősége felszínre törni. Ha nem böjtölsz, talán soha nem fogod észrevenni, mennyire éhes vagy Istenre. (Robert Barron püspök)*